

Trochu z historie českého taichichuanu

Záhy po zahájení východního tréninku v našich zemích, což bylo v sedmdesátých letech minulého století, se ukázalo, že motivace tréninku je nejdůležitějším problémem tréninku.

Tenkrát sice existovala v Československu určitá tradice *jógy* a *juda*, jako dvou hlavních představitelů východního tréninku, ale po II. Světové válce se na Západě objevilo i japonské *karate* (tzv. *prázdná* či *holá ruka*). Američtí okupanti Japonska sice zakázali Japoncům všechna bojová umění, ale *karate* jako bojové umění nerozpoznali. A tak se ve své japonské sportovní formě *karate* postupně dostalo na Západ – do Ameriky, Západní Evropy a posléze i Východní Evropy.

Na rozdíl od Západní Evropy - Východní Evropa, která byla izolovaná tzv. *Železnou oponou* Studené války, postrádala kompetentní japonské instruktory *karate*. Československé *karate*, respektive zejména české *karate*, se tzv. dělalo na koleně pomocí sporých kontaktů se zahraničím a literatury. Vývoji *karate* jako západnímu brutálnímu buržoaznímu sportu, po roce 1968 nechybělo nadšení, které podporoval občanský vzor proti sovětské okupaci Československa (ČSSR). Tomuto vývoji ovšem nechyběly také závažné přehmaty, kterých se dopustili nezkušení pionýři a transformátorové *karate*, a jež pronásledují vývoj českého *karate*, a tím i vývoj všech ostatních východních bojových cvičení a umění u nás až do dnes.

Karate otevřelo dveře na Západ všem ostatním východním bojovým uměním a jejich všemožným variantám a napodobeninám, v jejichž tržním galimatyáši aby se dnes *čert vyznal*. Uctívaná ekonomika suverénně okupovala volnočasový prostor a podle svých osvědčených mechanismů překopává vědomí, myšlení i jednání občanského veřejnosti, kterou zpracovává podle svých bezmezných potřeb.

Jedním z východních umění a cvičení, které se u nás brzy objevilo po *karate*, byl i čínský *taichichuan*. Napřed to byly jen televizní záběry a informace, ironizující veřejné masové cvičení organizovaných zástupů lidí v lidové republice Číny. Mezi sovětským a čínským pojetím socialismu a komunismu již v té době totiž existovala nenávisť a rivalita.

Zmíněné televizní šoty vycházely vstříc omezeným duševním preferencím divácké veřejnosti a budily u ní požadovaný posměch. Televizní komentáře sdělovaly něco v tom smyslu, že: „*Mao ce-tung zavedl v Číně masové zdravotní cvičení.*“ U naší divácké veřejnosti beznadějně inklinujících ke štěpnému individualismu podněcovaly opovržení.

Tenkrát byli všichni občané i cvičenci orientováni svým nesmírným obdivem na fyzickou a tvrdost a duševní natvrdlost. Musíme si uvědomit, že začátkům *karate* v ČSSR předcházela rozvoj *kulturistiky*. Již ze samotného českého názvu *kulturistiky*

vidíme, že západní vlnu *bodybuildingu* postihl v ČSSR podobný osud jako české karate, neboť se změnil název, ale podstata tréninku zůstala stejná.

Ve sportovním a tělovýchovném prostředí, které nábožně uctívalo ideály mužné síly a tvrdosti, působily první pokusy o cvičení *taichichuanu* jako rozbuška explozí posměchu a ignorance.

Omezení či zakomplexování karatisté nešetřili vůči *taichichuanu* despektem, který mnohdy přetrvává až do dnes. Ignorují tak fakta, že jimi uznávaní věhlasní mistři *karate*, jako Funakoshi Gichin, Shigeru Egami, Masatoschi Nakayama, Hirokazu Kanazawa a mnozí jiní, vysoce oceňovali a cvičili také čínský *taichichuan*.

Absurdní na celé situaci je fakt, že (před)základní sestavy, které vytvořil otec novodobé vlny *karate*, se nazývají *taikyoku*, což je japonský překlad výrazu *taichi*.

Abychom lépe pochopili respekt zmíněných mistrů *karate* k *taichichuanu*, musíme si uvědomit, že Západu tolik známé *judo* (tzv. jemná cesta) vzniklo díky jeho zakladateli Jigoro Kanovi z původního *jiu-jitsu* (*jemného umění*). Západní cvičenci postupně udělali z *juda*, jako posléze z *karate*, *kulturistiku*.

Na Japonských základních školách je údajně povinným předmětem *judo* nebo *kendo* (zohledněná sportovní varianta *iaido*). Japonské či východní (vnitřní) pojetí tréninku je ve své podstatě jiné než západní (zevní). Jeho asijští bratři by byli rozhodně hloupí, kdyby vymlouvali tvrdohlavým, samolibým a sebevědomým západním cvičencům, kteří je považují za své nepřátele, jejich fatální předsevzetí.

Do převratu v roce 1989 byl *taichichuan* v ČSSR v ústraní. Není známo, kolik jednotlivců se v nerozdělené republice soukromě věnovalo jeho studiu. Podle dosažitelných informací, první cvičební skupina *taichichuanu* vznikla v Českých Budějovicích. Prvním cvičebním materiálem, podle kterého postupovali jeho průkopníci, byla velice mizerná kopie knihy Cheng Man-chinga. (V té době byly možnosti kopírování písemností z důvodů ideologické diverze omezovány).

Po roce 1989 se veřejný prostor postupně zaplnil invazí různých stylů východních bojových cvičení. Jedním z nich se stal i *taichichuan* (*taijiquan*). Do Východní Evropy přispěchali čínští instruktoři a jejich nadšení následovníci. Ze cvičení *taichi* se postupně stala móda a víceméně dobrý byznys. Mediálně zpracovaná, štvaná a všehochutí přesycená veřejnost, inklinuje a nestále migruje od jednoho zvýrazněného způsobu cvičení k jinému.

Dnes si zcela běžně v obchodní síti zakoupíte *čaj taichi*, *sùl taichi*, *rýži taichi*, *vůni taichi*, *talisman taichi*, *orákulum taichi*, *oděv taichi*, *hudbu taichi*, *přívěšek na klíče taichi*, *mistra taichi*... a nebude trvat dlouho, podobně jako se již stalo jednomu korejskému bojovému sportu, zakoupíte si i toaletní papír s názvy a insigniemi *taichi*.

A netrvá nikdy dlouho a *globální parazit*, ušlechtilé nazývaný *globální ekonomikou*, vymývá zbytek mozku všem občanům světa dalšími a dalšími sprchami všemožných

výkalů. Ostatně, abychom neodbočili od tématu článku, *vymývání mozku* je oficiální metodou tréninku *chi kungu* i tím i *taichichuanu*.

Někteří čtenáři tohoto článku se možná zpočátku podivili, proč byl uveden odstavcem o motivaci k tréninku a přitom se zabýval historií. Nebo vlastně jeho současností a budoucností?

Prvním motivem tréninku, v našem případě východního vnitřního tréninku (*taichi, taichichuan, chi kung*) by mělo být jeho poznání - poznání jeho podstaty, účelu a principů. Znamená to kriticky přehodnotit svoji původní laickou a začátečnickou motivaci, která jej přivedla ke cvičení. Mělo by se to stát praxí, praktickým cvičením. Unáhlené závěry nejsou na místě, zvláště když metoda tréninku je pomalá.

Každý začátečník je ihned při prvním pokusu o cvičení konfrontován se svojí bytostnou (psychosomatickou) nezpůsobilostí. Měl by si uvědomit, že z její báze nemůže vůbec nic správně hodnotit.

Člověk postižený psychosomatickou nedostatečností nebo degenerací, nemá vůbec žádné dispozice, aby dosáhl správného poznání a závěrů z něj pocházejících. Měl by se zdržet svých názorů nebo je používat pouze podmíněně. Měl by se nejprve bez ohledu na čas a výsledky věnovat odstraňování svých bytostných indispozic, aby se tak disponoval pro trénink, v jehož procesu lze ve vzdáleném horizontu dospět ke správnému poznání a závěrům.

Motivace tréninku, kterou nabízíme cvičencům v naší cvičební skupině, zdánlivě nemíří přímo na cíl. Pacifikuje nejasněné popudy, nevlastní motivy a pocitové prožívání cvičení, a orientuje zájem a pozornost cvičence na vlastní osobu.

Motivace tréninku je nejzávažnějším problémem tréninku. Avšak jak lze ihned či později zjistit, motivace je nejzávažnějším problémem nejen tréninku...